

Arrest

nr. 236 718 van 11 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SNICK
Frenchlaan 8
8900 IEPER**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LEIRE *loco* advocaat M. SNICK, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 16 september 2016 wordt de verzoekende partij aangetroffen in België. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13).

1.2 Op onbekende datum verklaart de verzoekende partij zich vluchteling. Op 3 oktober 2016 dient zij een verzoek om internationale bescherming in. Op 16 februari 2017 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 21 februari 2017 wordt ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te

verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*) genomen. Op 5 september 2017, bij arrest nr. 191 591, weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De voormelde bijlage 13 *quinquies* wordt verlengd tot 18 september 2017.

1.3 Op 16 oktober 2018 en op 22 april 2019 wordt de verzoekende partij opnieuw aangetroffen in België en wordt de voormelde bijlage 13 *quinquies* herbevestigd.

1.4 Op 17 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Arro leper op 17/02/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw:

Naam: E(...),

Voornaam: T(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Nigeria

+ minderjarige kinderen: E(...) S(...) E(...) M(...) °(...)/2017 leper, E(...) B(...) L(...) E(...) °(...)/2020 leper.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 1, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 17/02/2020 door de politie van PZ Arro leper in kader van een schijnerkenning van haar kind. Betrokkene verklaart dat S(...), D(...) K(...) (°(...)) van Belgische nationaliteit haar kind E(...) B(...) L(...) E(...) °(...)/2020 leper wenst te erkennen. De intentie van de heer S(...) tot het erkennen van het kind geeft betrokkene en haar kinderen niet automatisch recht op verblijf. Zowel betrokkene als haar partner wisten bovendien dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een terugkeer naar het land van herkomst om volgens de vigerende wettelijke bepalingen het verblijfsrecht aan te vragen bij de bevoegde Belgische ambassade of het Belgische consulaat in de regio, houdt dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM in. Betrokkene kan met Meneer S(...), D(...) K(...) tijdens haar aanvraag in contact blijven via moderne communicatiemiddelen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 16/09/2016 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij sinds de weigering van de aanvraag tot internationale bescherming van 16/02/2017 tot op heden haar verblijf heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21/02/2017 dat haar betekend werd op 24/02/2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

2.2.1 Ter terechtzitting van 4 juni 2020 legt de verzoekende partij nieuwe stukken neer. Het betreft enerzijds de akte van geboorte van het kind L. E. B., waarop op 18 mei 2020 twee wijzingen werden aangebracht. De eerste wijziging betreft de toevoeging van de heer D. S. als vader. De tweede wijziging betreft de wijziging van de achternaam van het kind van E. B. naar S. (dit is de achternaam van de heer D. S.). Anderzijds legt de verzoekende partij een aantal stukken neer die blijkens een tevens neergelegd schrijven van 28 april 2020 een aanvulling vormen op een op 23 maart 2020 aan de gemeente overgemaakte aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het betreft stukken van 21 april 2020 die betrekking hebben op een DNA-onderzoek waaruit blijkt dat de heer S. met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid de biologische vader is van het kind L.

De verwerende partij vraagt deze stukken uit de debatten te weren, omdat het procedurereglement de voorlegging ervan niet voorziet. Zij wijst tevens erop dat de gemachtigde met deze stukken geen rekening kon houden, aangezien deze dateren van na de bestreden beslissing en hij ervan geen kennis kon hebben.

2.2.2 Al kon de verzoekende partij de betrokken stukken niet reeds bij haar verzoekschrift van 25 februari 2020 neerleggen, aangezien zij dateren van 18 mei 2020 enerzijds en 21 en 28 april 2020 anderzijds, de Raad wijst erop dat noch de vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in de mogelijkheid om ter terechtzitting nieuwe stukken neer te leggen indien de Raad optreedt als annulatierechter. Aangezien de ter zitting neergelegde documenten geen reglementair voorziene procedurestukken zijn en gelet op de rechten van de verdediging, moeten ze uit de debatten worden geweerd (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.863).

Bovendien benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter slechts een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing kan doorvoeren. Zoals de verwerende partij terecht aanvoert, dateren de nieuwe stukken van na het nemen van de bestreden beslissing op 17 februari 2020. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat de gemachtigde onwettig zou hebben gehandeld omdat hij geen rekening heeft gehouden met stukken waarvan op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog geen sprake was. Een op deze stukken gebaseerd betoog zou bijgevolg hoe dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden, zodat de verzoekende partij niet duidelijk maakt welk belang zij erbij heeft om de Raad te vragen de voormelde stukken in de debatten op te nemen.

2.3 Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Tevens verwijst zij naar artikel 22 van de Grondwet.

Zij zet in haar synthesememorie het volgende uiteen:

“6.

Verwerende partij meent dat bij het nemen van de beslissing dd. 17.02.2020 wel degelijk rekening werd gehouden met een mogelijke schending van artikel 8 EVRM, maar dat een schending van artikel 8 EVRM niet kan worden aangenomen.

Concluante ontkent deze bewering met klem:

6.1.

In de eerste plaats stelt de Belgische Staat dat concluante er niet zou in slagen het bestaan van een beschermenswaardige relatie aan te tonen, noch zou concluante bewijzen dat zij een feitelijk gezin vormt met de heer S(...).

Zoals reeds eerder gesteld, heeft concluante sinds begin 2019 een relatie met de heer D(...) S(...) (rijksregisternr. (...)) (st. 3). Reeds sinds het begin van hun relatie wonen zij feitelijk samen te (...), en vormen zij op voormeld adres een feitelijk gezin (stn. 5 en 19).

Uit deze relatie is op 10.01.2020 een zoon L(...) E(...) B(...) geboren (st. 11). Nog vóór de geboorte deed de partner van concluante aangifte om voormeld kind te erkennen (stn. 6 en 16).

Op heden is het onderzoek naar motieven in verband met schijnerkenning nog steeds lopende. Om dit onderzoek te bespoedigen heeft de partner van concluante beslist om een (niet gerechtelijke) DNA-test te laten uitvoeren (st. 17). Op heden mochten concluante en haar partner de uitslag van de DNA-test helaas nog niet ontvangen.

Het spreekt voor zich dat de heer S(...) niet tot zoveel moeite zou doen indien hij niet zeker zou van zijn vaderschap en van zijn relatie met concluante. Het bestaan van een beschermenswaardige relatie wordt dan ook wel degelijk afdoende bewezen.

6.2.

In tweede instantie voert verwerende partij aan dat concluante niet zou aantonen dat zij haar gezinsleven niet elders kan leiden, noch dat een terugkeer met haar kind een inhumane maatregel zou uitmaken.

Concluante verwijst hieromtrent naar het feit dat zij reeds sinds 2016 in België verblijft. Gelet op dit ononderbroken verblijf in België gedurende reeds vier jaar, heeft concluante geen enkele band meer met haar land van herkomst.

Bijkomend heeft concluante geen weet in welke regio van Nigeria zij zal terechtkomen. Nog altijd voert de terroristische groepering ‘Boko Haram’ op geregelde tijdstippen aanslagen uit. De humanitaire situatie in het Noordoosten, Noordwesten en Centraal Nigeria is nog steeds zorgwekkend. Ook gewelddadige criminaliteit (gewapende overvallen, kidnappings, carjackings) komt in quasi alle delen van het land voor (stn. 13 en 21).

Daarnaast spreekt het voor zich dat een verwijdering van een moeder met twee kinderen (en niet van één kind zoals door de verwerende partij voorgehouden), waarvan het jongste kind een baby is van nog

geen drie maanden oud, voor deze baby een inhumane maatregel zou uitmaken: baby's hebben gedurende hun eerste levensmaanden nood aan een vaste verblijfplaats en regelmaat, waardoor zij niet in staat om lange reizen te maken.

Ook voor de oudste zoon van concludante, S(...), zou terugkeer naar het land van herkomst van zijn moeder een inhumane maatregel uitmaken. Zoon S(...) is geboren in België en heeft geen enkele connectie met Nigeria. Inmiddels is hij al meer dan drie jaar oud, loopt hij school aan de (...) Basisschool te Poperinge, en spreekt hij Nederlands (st. 18). Er is een zeer goeie relatie tussen S(...) en de heer S(...). De heer S(...) behandelt S(...) als zijn eigen zoon, en ook S(...) ziet hem als een vaderfiguur (stn. 19 en 20).

Tevens zou een verwijderingsmaatregel de heer Dieter S(...) verhinderen om L(...) als zijn zoon te erkennen.

Ter verweer voert de Belgische Staat aan dat het enerzijds slechts om een tijdelijke verwijdering gaat (met de mogelijkheid om terug te keren naar België - nadat concludante zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst) en dat anderzijds moderne communicatiemiddelen concludante in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner. In dit dossier is het duidelijk dat voornoemde argumenten geen steek houden. De Belgische Staat ziet immers over het hoofd dat dit handenvol geld kost, terwijl concludante niets heeft van financiële middelen. Na een terugkeer naar Nigeria zal zij niet in staat zijn om via dure moderne communicatiemiddelen (die zij daar hoogstwaarschijnlijk niet voorhanden zal hebben) contact te maken met haar partner in België, laat staan om een terugreis te betalen naar België. Een bevel om het grondgebied te verlaten zou er dan ook op neerkomen dat concludante haar twee kinderen alleen moet opvoeden. Een dergelijke situatie strookt niet met wat men kan verstaan onder een gezinsleven. Eveneens is het totaal onzinnig om concludante en haar twee kinderen eerst naar Nigeria te sturen, en hen dan later toch terug te laten keren naar België.

Verder dient men ook de vraag te stellen hoe deze tijdelijke verwijderingsbeslissing concreet in zijn werk zou gaan: Concludante wordt op een vliegtuig geplaatst met twee kinderen (één kind aan de hand en één boorling op de arm), naar een land waar er geen sociale voorzieningen zijn, noch enige vorm van opvang, en dit zonder enige financiële middelen. Het spreekt voor zich dat de kinderen van concludante de dupe hiervan zullen worden, wat geenszins de bedoeling kan zijn.

6.3.

Besluit: Concludante bewijst wel degelijk dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het werkelijk onmogelijk is om haar gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst of elders.

De bestreden tijdelijke verwijderingsmaatregel is manifest in strijd met artikelen 8 EVRM en 74/13 Vreemdelingenwet.

7.

Strikt subsidiair stelt verwerende partij dat er zelfs geen toetsing aan de hand van artikel 8 EVRM dient te gebeuren, gezien er in casu geen sprake is van een voortgezet verblijf. Ook in functie van haar huidige partner had concludante nog geen aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf.

Het feit dat concludante sinds de weigering van de aanvraag tot internationale bescherming dd. 16.02.2017 tot op het moment van de bestreden beslissing geen juridische stappen meer heeft ondernomen om haar verblijf in België te regulariseren, is enkel en alleen te wijten aan het feit dat concludante laaggeschoold is en zij geen kennis had van andere juridische procedures (tot het legaliseren van haar verblijf) dan de asielpcedure. Na haar bevel om het grondgebied te verlaten dd. 21.02.2017 bleef concludante in België omdat niemand haar de juridische gevolgen van dit bevel had verduidelijkt. Nadien bleef concludante - volledig in het ongewisse van haar juridische staat als vreemdeling - verder in België wonen.

Ook de heer S(...) - werkzaam als postbode en leek op juridisch vlak - was zich lange tijd niet bewust van het illegaal verblijf van concludante in België. Pas naar aanleiding van de geboorte van hun zoon en de door de heer S(...) ondernomen stappen om tot erkenning over te gaan (stn. 16, 6 10), zijn de juridische gevolgen van de illegale verblijfssituatie van concludante hem duidelijk geworden. Reeds na

een eerste verhoor van 17.02.2020 is de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, Asiel en Migratie overgegaan tot afgifte van het (bestreden) bevel om het grondgebied te verlaten.

Onmiddellijk nadien ondernamen de heer S(...) en conluante de nodige stappen tot regularisatie van het verblijf van conluante in België. Inmiddels werd hiertoe een verzoekschrift neergelegd tot machtiging van verblijf gegrond op artikel 9bis Vreemdelingenwet (st. 14).

Het spreekt voor zich dat conluante enkel mits de ondersteuning en begeleiding van haar partner, tot het voeren van de huidige juridische procedures is kunnen overgaan. Conluante was hier ongetwijfeld opnieuw niet toe gekomen zonder de hulp van haar partner. Dit is dan ook de enige reden waarom conluante na het arrest van 05.09.2017 (waarbij conluante de status van vluchteling en subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd) geen verdere regularisatieprocedure heeft gevoerd.

Minstens vraagt conluante huidige procedure uit te stellen zolang de Dienst Vreemdelingenzaken van het Ministerie van Binnenlandse zaken geen uitspraak heeft gedaan omtrent de lopende procedure tot machtiging van verblijf gegrond op artikel 9bis Vreemdelingenwet (st. 14). Sterker nog, deze uitspraak niet afwachten zou neerkomen op een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

8.

In toepassing van artikel 8 EVRM heeft conluante recht op een gezinsleven met haar partner en kinderen. Indien het noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid, de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, kan bij wet afgeweken worden van de bescherming die artikel 8 EVRM biedt.

Men dient op te merken dat de verplichting om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post helemaal niets van doen heeft met voornoemde belangen zoals opgesomd in artikel 8 EVRM. Uit het bevel om het grondgebied te verlaten (st. 1) blijkt immers dat conluante geen gevaar vormt voor de volksgezondheid, noch vormt zij een gevaar voor de openbare orde.

Het kan niet betwist worden dat het EVRM een hogere norm is en bijgevolg staat boven het Belgische Vreemdelingenrecht. Dit betekent dat het Belgische Vreemdelingenrecht zich dient te conformeren aan het EVRM. De verplichting om haar aanvraag in te dienen in het buitenland bij de Belgische diplomatieke of consulaire post zou dan ook een schending uitmaken van een fundamenteel recht met directe werking in België.

Ook artikel 22 van de Grondwet waarborgt het recht op eerbiediging van haar privéleven en haar gezinsleven.

3. De bestreden verwijderingsmaatregel is nietig op grond van artikel 74/13 Vreemdelingenwet. (...)"

3.2 In de mate dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 22 van de Grondwet, stelt de Raad vast dat zij zich beperkt tot aan te geven wat deze bepaling waarborgt, maar dat zij niet uiteenzet op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. In deze mate is het enig middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad benadrukt nogmaals dat de ontvankelijkheid van de middelen in eerste instantie op basis van het verzoekschrift moet worden beoordeeld.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat de verzoekende partij deze schending voor het eerst in haar synthesesmemorie aanvoert. Middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, moeten echter in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). In de memorie van toelichting bij de

wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat “*in de synthesememorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden*” (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie “*zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60*” van dezelfde wet. Het voormelde artikel 39/60 bepaalt dat “*geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn*”.

De verzoekende partij maakt geenszins duidelijk waarom zij het betrokken betoog niet reeds in haar verzoekschrift had kunnen opnemen. In de bestreden beslissing werd immers reeds gemotiveerd omtrent artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, zodat niet valt in te zien waarom de verzoekende partij niet reeds in haar verzoekschrift kon ingaan op dit motief van de bestreden beslissing. Ter terechtzitting van 4 juni 2020 erkent zij ook uitdrukkelijk dat het een nieuw middel betreft. Het voor het eerst in de synthesememorie opgenomen nieuwe middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472).

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij voor het eerst in haar synthesememorie vraagt om de huidige procedure uit te stellen zolang de Dienst Vreemdelingenzaken geen uitspraak heeft gedaan omtrent de lopende procedure tot machtiging van verblijf gegrond op artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Volgens haar zou het niet afwachten van deze uitspraak neerkomen op een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. Bij haar synthesememorie, en ook reeds bij haar verzoekschrift, voegt zij een stuk 14, zijnde een op 24 februari 2020 gedateerd “*verzoekschrift tot machtiging van verblijf gegrond op Art. 9bis Vreemdelingenwet*”. In haar op 24 februari 2020 gedateerde en op 25 februari 2020 aangetekend verzonden verzoekschrift voor de Raad stelt zij met betrekking tot dit stuk 14 het volgende: “*Om haar verblijf in België te regulariseren legt verzoekster op heden een verzoekschrift tot machtiging van verblijf neer gegrond op artikel 9bis Vreemdelingenwet*”.

In dit verband wijst de Raad vooreerst erop dat de verzoekende partij voor het eerst in haar synthesememorie een schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” aanvoert. Ook hier zet de verzoekende partij niet uiteen waarom zij deze schending niet reeds in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, ook al had zij daarin reeds gewezen op de voormelde aanvraag en eraan het betrokken stuk gevoegd. Daarnaast laat zij hoe dan ook na aan te geven op welke concreet beginsel van behoorlijk bestuur zij precies doelt en zet zij niet uiteen op welke manier zij aanneemt dat de Raad, als administratief rechtscollege, enig beginsel van behoorlijk bestuur zou kunnen schenden door geen uitstel toe te kennen aan de verzoekende partij. Verder blijkt geenszins dat de verzoekende partij de betrokken aanvraag ook daadwerkelijk zou hebben ingediend bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft, zoals artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorschrijft. Integendeel, op basis van de hoger geciteerde bewoordingen van het verzoekschrift voor de Raad, lijkt zij deze aanvraag voor het eerst in het kader van de procedure voor de Raad te hebben neergelegd. Opnieuw benadrukt de Raad dat de voorliggende procedure een annulatieprocedure betreft en hij aldus slechts een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing kan doorvoeren. De betrokken verblijfsaanvraag, zelfs als deze daadwerkelijk zou zijn ingediend, dateert van 24 februari 2020 en aldus van na het nemen van de bestreden beslissing op 17 februari 2020. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat de gemachtigde onwettig zou hebben gehandeld omdat hij geen rekening heeft gehouden met een aanvraag waarvan op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog geen sprake was. Dit betoog kan bijgevolg hoe dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden, zodat de verzoekende partij niet duidelijk maakt welk belang zij erbij heeft om de Raad te vragen de huidige procedure uit te stellen tot de Dienst Vreemdelingenzaken zich over de al dan niet ingediende verblijfsaanvraag van 24 februari 2020 heeft uitgesproken.

Gelet op de verschillende bovenstaande redenen is ook dit onderdeel van de synthesememorie onontvankelijk.

Vervolgens voert de verzoekende partij een betoog met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, dat zij formuleert als een antwoord op de nota met opmerkingen. De Raad benadrukt nogmaals dat hij slechts uitspraak kan doen over dit middel binnen de grenzen die reeds werden uitgezet in het verzoekschrift, behalve wanneer de verzoekende partij kan aantonen dat zij bepaalde elementen niet reeds eerder in haar verzoekschrift kon opnemen. Verder maakt ook het loutere feit dat de verzoekende partij haar betoog in de synthesememorie formuleert als een antwoord op de nota met opmerkingen, niet dat *in casu* automatisch sprake is van een werkelijke repliek op de nota (cf. o.m. RvS 3 november 2014, nr.

229.005 en RvS 30 oktober 2014, nr. 228.975). Bijgevolg moet de Raad telkens nagaan of de verzoekende partij het in het verzoekschrift ontwikkelde middel op grond van het voormelde artikel 8 niet op een laattijdige en dus onontvankelijke manier heeft uitgebreid en/of eraan een andere wending heeft gegeven.

Het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

In casu blijkt dat de verzoekende partij zich beroept op een gezinsleven met haar Belgische partner, de heer D. S. Op een privéleven beroept zij zich niet.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk motiveert omtrent artikel 8 van het EVRM en dat uit deze motivering niet blijkt dat hij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en de heer D. S. zou betwisten. Dat de verwerende partij dit wel doet in haar nota met opmerkingen, doet dan ook niet ter zake. De Raad moet dan ook niet ingaan op het antwoord van de verzoekende partij in haar synthesememorie op dit betoog van de verwerende partij.

Vervolgens benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van

artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en moet dezelfde kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarginen een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsmarginen van Verdragsluitende Staten worden overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen moeten de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

De gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing naar het feit dat de verzoekende partij op 17 februari 2020 werd gehoord in het kader van een schijnerkenning van haar kind L. E. B., dat begin 2020 werd geboren en dat de heer D. S. wenst te erkennen. De gemachtigde oordeelt dat de intentie van de heer S. om het kind te erkennen, de verzoekende partij en haar kinderen niet automatisch recht op verblijf geeft. Hij stelt verder dat de verzoekende partij en haar partner bovendien wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfsituatie van de verzoekende partij in België. Volgens de gemachtigde houdt een terugkeer naar het land van herkomst om volgens de vigerende wettelijke bepalingen het verblijfsrecht aan te vragen bij de bevoegde Belgische ambassade of het Belgische consulaat in de regio, dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM in, en kan de verzoekende partij tijdens haar aanvraag in contact blijven met de heer S. via de moderne communicatiemiddelen.

In haar synthesesmemorie voert de verzoekende partij een uitgebreid betoog in antwoord op het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij niet zou aantonen dat zij haar gezinsleven niet elders kan leiden en dat een terugkeer met haar kind een inhumane maatregel zou uitmaken.

Met betrekking tot het inhumane karakter van een eventuele terugkeer wijst de verzoekende partij erop dat het voor zich spreekt dat een verwijdering van een moeder met twee kinderen, waarvan het jongste kind een baby is van nog geen drie maanden oud, voor deze baby een inhumane maatregel zou uitmaken. Met betrekking tot haar oudste zoon wijst zij erop dat deze in België naar school gaat en geen enkele connectie met Nigeria heeft, dat er een zeer goede relatie is tussen het kind en de heer S., dat de heer S. het kind als zijn eigen zoon behandelt en dat het kind hem als een vaderfiguur ziet. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij slechts voor het eerst in haar synthesesmemorie ook wijst op haar oudste kind en dat zij ook hier niet uiteenzet waarom zij dit kind niet reeds in haar verzoekschrift in de uiteenzetting van het enig middel heeft betrokken. Nochtans heeft de bestreden beslissing uitdrukkelijk betrekking op de verzoekende partij en haar beide kinderen. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat zij slechts nadat zij kennis heeft genomen van het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen, haar enig middel ook op het oudste kind kon betrekken. Het enig middel is in de aangegeven mate dan ook onontvankelijk. Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hoe dan ook niet duidelijk maakt, op welke manier haar betoog verband houdt met artikel 8 van het EVRM, dat het recht op een gezins- en privéleven beschermt en geen betrekking heeft op onmenselijke behandelingen. Met dit betoog, dat bovendien beperkt is tot loutere beweringen, kan de verzoekende partij bijgevolg hoe dan ook geen schending van het voormelde artikel 8 aannemelijk maken. Hetzelfde geldt voor haar verwijzing naar de humanitaire situatie in Nigeria, de aanwezigheid van de terroristische groepering 'Boko Haram' en het voorkomen van gewelddadige criminaliteit.

In de mate dat de verzoekende partij de elementen omtrent haar oudste kind inroept om aan te tonen dat zij haar gezinsleven niet elders kan leiden, kan de Raad met verwijzing naar de bovenstaande redenen slechts vaststellen dat deze uitbreiding van het enig middel onontvankelijk is.

Hetzelfde geldt voor het ongestaafde betoog voor het eerst in de synthesesmemorie dat de verzoekende partij niets heeft van financiële middelen en niet in staat zal zijn om via dure moderne communicatiemiddelen (die zij daar volgens haar hoogstwaarschijnlijk niet voorhanden zal hebben) contact te maken met haar partner in België. Dit element werd in de nota met opmerkingen door de verwerende partij weliswaar hernomen, maar dit maakt niet dat de verzoekende partij niet reeds in haar verzoekschrift kon ingaan op het motief van de bestreden beslissing in dit verband.

Nog los van het gegeven dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welke manier het feit dat zij het onzinnig acht om haar met haar kinderen eerst naar Nigeria te sturen, en hen dan later toch terug te laten keren naar België, een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken, moet de Raad ook in dit verband vaststellen dat de verzoekende partij dit betoog slechts voor het eerst in haar synthesesmemorie voert. Opnieuw zet zij niet uiteen waarom zij dit gegeven niet reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht, terwijl de gemachtigde hierover in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft gemotiveerd. Opnieuw stelt de Raad vast dat de verzoekende partij een uitbreiding van het enig middel formuleert als een antwoord op de nota met opmerkingen, zonder dat sprake is van een werkelijke repliek op de nota met opmerkingen. Ook deze uitbreiding van het enig middel is dan ook laattijdig en bijgevolg onontvankelijk. Hetzelfde geldt voor haar betoog met betrekking tot de concrete uitwerking van de tijdelijke verwijderingsbeslissing.

In de mate dat de verzoekende partij in haar synthesesmemorie aanvoert dat zij door een gebrek aan financiële middelen niet in staat zal zijn om een terugreis naar België te betalen, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Met dit ongestaafde betoog kan zij dan ook niet aannemelijk maken dat een bevel om het grondgebied te verlaten erop zou neerkomen dat zij haar twee kinderen alleen moet opvoeden en dat een dergelijke situatie niet strookt met wat men kan verstaan onder een gezinsleven.

Verder voert de verzoekende partij in haar synthesesmemorie aan dat een verwijderingsmaatregel de heer S. zou verhinderen om het (jongste) kind L. te erkennen. Zij zet echter niet uiteen waarom dit het geval zou zijn. Zij toont met deze loutere bewering dan ook niet aan dat dit afbreuk zou doen aan de overwegingen van de gemachtigde in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Ook daar waar de verzoekende partij aanvoert dat zij reeds gedurende vier jaar ononderbroken in België verblijft en daardoor geen enkele band meer heeft met haar land van herkomst, beperkt zij zich tot een loutere bewering waarmee zij een schending van het voormelde artikel 8 niet aannemelijk kan maken.

Daarnaast voert de verzoekende partij een uitgebreid betoog in haar synthesesmemorie omtrent de redenen waarom zij sinds de weigering van haar verzoek om internationale bescherming op 16 februari 2017 tot op het moment van de bestreden beslissing van 17 februari 2020 geen juridische stappen meer heeft ondernomen om haar verblijf in België te regulariseren. Zij doet dit in antwoord op het betoog in de nota met opmerkingen dat zelfs geen toetsing aan de hand van artikel 8 van het EVRM moet gebeuren, omdat er *in casu* geen sprake is van een voortgezet verblijf, en dat zij ook in functie van haar huidige partner nog geen aanvraag om machtiging tot verblijf had ingediend.

De Raad wijst vooreerst erop dat de verwerende partij in het onderdeel van de nota met opmerkingen waarop de verzoekende partij doelt, geenszins heeft aangevoerd dat geen toetsing aan artikel 8 van het EVRM moest gebeuren. De verwerende partij heeft slechts aangegeven dat volgens haar geen toetsing aan het tweede lid van het voormelde artikel 8 moest gebeuren. In de mate dat de verzoekende partij uitgaat van een verkeerde lezing van de nota met opmerkingen, is haar betoog dan ook niet dienstig. Vervolgens herinnert de Raad eraan dat, volgens de rechtspraak van het EHRM, zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, de toepasselijke beginselen dezelfde zijn en dat dezelfde kernvraag moet worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

Vervolgens moet de Raad opnieuw vaststellen dat de gemachtigde reeds in de bestreden beslissing op de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij heeft gewezen en heeft aangegeven dat de

verzoekende partij en haar partner dan ook wisten dat het gezinsleven in België precair was. De verzoekende partij maakt in haar synthesememorie niet duidelijk waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift op dit motief is ingegaan en slechts voor het eerst in haar synthesememorie, als zogenaamd antwoord op de nota met opmerkingen, een betoog voert omtrent de redenen van haar illegale verblijfssituatie. Ook deze uitbreiding van het enig middel is dan ook laattijdig en aldus onontvankelijk.

Ten slotte voert de verzoekende partij aan dat zij in toepassing van artikel 8 van het EVRM recht heeft op een gezinsleven met haar partner en kinderen, en somt zij de gevallen op waarin, indien noodzakelijk, bij wet kan worden afgeweken van de bescherming die dit artikel biedt (het betreft de redenen voorzien in het tweede lid van het voormelde artikel 8). Volgens haar heeft de verplichting om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post helemaal niets van doen met de opgesomde belangen, aangezien uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij geen gevaar vormt voor de volksgezondheid of de openbare orde. De verzoekende partij geeft aan dat niet kan worden betwist dat het EVRM een hogere norm is en bijgevolg boven het Belgische vreemdelingenrecht staat, zodat dit recht zich moet conformeren aan het EVRM. Zij besluit dat de verplichting om haar aanvraag in te dienen in het buitenland bij de Belgische diplomatieke of consulaire post dan ook een schending zou uitmaken van een fundamenteel recht met directe werking in België.

De Raad benadrukt nogmaals dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat het loutere feit dat artikel 8 van het EVRM een hogere norm uitmaakt en het loutere bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven, zouden maken dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven en dat haar hoe dan ook niet kan worden gevraagd om de geëigende procedures in het buitenland te volgen. Het voormelde artikel 8 vereist dat de Belgische staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging maakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. De gemachtigde heeft een belangenafweging doorgevoerd in de bestreden beslissing en uit de bovenstaande bespreking van het enig middel is gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat deze belangenafweging niet correct of onbillijk zou zijn. Ook met dit betoog kan de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE